

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. M.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. září 2007, č. j. 15 Ca 249/2005 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Lubomíra Pánika, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Svojí kasační stížností brojl žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 10. 2005, č. j. 16254/05-1100. Tímto rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 10. února 2005 a 11. února 2005, jimiž byly žalobci dodatečně vyměřeny daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 a 2000 ve výši 64 000 Kč a 22 816 Kč.

Krajský soud cit. rozsudkem mj. též s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, zveřejněný jako č. 868/2006 Sb. NSS) dospěl k závěru, že uvedeným rozhodnutím stěžovatele nebylo odvolání žalobce přezkoumáno v rozsahu požadovaném ust. § 50 odst. 3 věty první a druhé daňového řádu, tedy včetně skutečností sice odvolatelem neuplatněných, které však vyjdou najevo při přezkoumávání rozhodnutí a mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí. V daném případě bylo touto skutečností podání žalobce ze dne 27. ledna 2005, směřující vůči správci daně, v němž žalobce právně a skutkově polemizoval s tím, že úhrady jím poskytnuté společnosti FASKO s. r. o. byly správcem vyloučeny z daňově uznatelných nákladů. S tímto podáním se stěžovatel podle krajského soudu nijak nevypořádal, jakkoliv byl právní vztah mezi žalobcem a společností FASKO s. r. o. rozhodný pro výrok odvoláním napadeného rozhodnutí. Za tohoto stavu věci se proto krajský soud nemohl zabývat zákonností vyloučení úhrad poskytnutých žalobcem společnosti FASKO s. r. o. z daňově uznatelných nákladů, neboť tuto otázku, která nebyla v rozhodnutí stěžovatele řešena, musí nejprve posoudit správní orgán (stěžovatel), a teprve následně je správní soud oprávněn správnost jeho závěru přezkoumat.

II.

Stěžovatel s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve své kasační stížnosti namítl nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, a to pro nesprávné posouzení právní otázky. Navrhl proto rozhodnutí krajského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 10. 2007 stěžovatel k otázce namítané nesprávné aplikace ust. § 50 odst. 3 daňového řádu na rozhodnutí stěžovatele krajským soudem uvedl, že správce daně před podpisem zprávy o daňové kontrole č. j. 205/05/214931/1535 projednal tuto zprávu s žalobcem protokolem o ústním jednání č. j. 3273/05/214931/1535 ze dne 18. 1. 2005. V rámci cit. protokolu bylo ujednáno, že žalobce se správcem daně vyjádří v termínu do 28. 1. 2005, což žalobce učinil podáním vyjádření dne 27. 1. 2005, zaevidovaném u správce daně pod č. j. 20306. Zde žalobce namítal, že nález zjištěný kontrolou za roky 1999 a 2000, který mu kontrola neuznává, nepochází ze zvýšení základního jmění či jiných daňově netečných dokladů, ale jde o provoz společnosti FASKO s. r. o., jak vyplývá z účetních dokladů, a je to tedy jeho nesporný daňový výdaj. Tímto dopisem žalobce splnil svoji povinnost písemně se vyjádřit ke zprávě o daňové kontrole. Na základě výše uvedeného vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 1. 2005 a jeho zhodnocení byly správcem daně vydány dodatečné platební výměry. Tyto platební výměry byly vydány až po poskytnutí veškerých informací, s nimiž bylo nutno žalobce seznámit. Za rok 1999 bylo rozhodnutí vydáno dne 10. 2. 2005 a za rok 2000 dne 11. 2. 2005. Správce daně se vypořádal s obsahem podání žalobce ze dne 27. 1. 2005, přičemž krajský soud toto vyřízení zcela opominul, jakkoliv je součástí správního spisu. V podaném odvolání se žalobce o svém podání ze dne 27. 1. 2005 již nijak nezmínil, pročez stěžovatel nebyl oprávněn ve smyslu ust. § 46 odst. 8 daňového řádu toto podání žalobce znovu posuzovat. Stěžovatel pak pro úplnou informaci uvádí, že ve zprávě o daňové kontrole ze dne 18. 1. 2005 se pracovalo s vysvětlením povahy plnění ve prospěch společnosti FASKO s. r. o. tak, jak jej žalobce uvedl ve svém podání ze dne 11. 8. 2003. Není proto

žádný důvod pro postup podle ust. § 50 odst. 3 daňového řádu, jak uvedl krajský soud, neboť stěžovatel postupoval zcela podle platných právních předpisů.

Současně s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Poukázal na to, že nové řízení o odvolání a nové dodatečné vyměření daně z příjmů fyzických osob „nevyvolá za daného stavu věci bez konečného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na straně žalobce právní jistotu“. Po řízení o kasační stížnosti ve prospěch stěžovatele dojde zákonitě k situaci, kdy zde budou vedle sebe existovat dvě různá rozhodnutí o odvolání. I nové rozhodnutí o odvolání může být ale napadeno žalobou. V případě úspěchu žalobce i po řízení o kasační stížnosti u něho nedojde nikterak ke zkrácení jeho práv.

III.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť měl za to, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Žalobce konstatuje, že krajský soud vycházel ze správného názoru, že je nutno ověřit jako podstatnou námitku existenci žalobcem deklarovaného právního vztahu se společností FASKO s. r. o., a to včetně charakteru tohoto právního vztahu, důvodu uskutečněných úhrad atd. Ze zprávy o daňové kontrole dovodit vyřešení této otázky nelze, když zpráva pro rok 1999 odkazuje na žalobcovo podání z roku 2003. V stěžovatelem cit. vyjádření z 27. 1. 2005 se nerozebírají problémy, o kterých krajský soud uvedl, že by měly být vyřešeny, a ani z jiných dokumentů nelze dovodit, že by se správce daně ke skutečnostem tvrzeným žalobcem v podání ze dne 27. 1. 2005 jakkoliv vyjádřil. Stěžovatel se pak daným podáním v žalobě napadeným rozhodnutím rovněž vůbec nezabýval.

Návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti by podle žalobce nemělo být vyhověno, neboť podmínky pro uplatnění § 73 s. ř. s. nejsou splněny.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel namítá důvod, který podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Jedinou otázkou, kterou stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předložil, je, zda krajský soud správně aplikoval ustanovení § 50 odst. 3 věty první a druhé daňového řádu, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel nepřezkoumal odvolání žalobce v rozsahu požadovaném cit. ustanovením daňového řádu, tedy včetně skutečností sice žalobcem v odvolání neuplatněných, které vyjdou najevo při přezkouvání rozhodnutí a mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Stěžovatel přitom upozorňuje, že jednak žalobce sporné skutečnosti vůbec v odvolání neuplatnil (i když tak učinit mohl), jednak krajský soud posoudil otázku (ne)přezkoumání daných skutečností správcem daně v rozporu s obsahem správního spisu.

Takto formulovaný důvod kasační stížnosti není podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého je důvodem kasační stížnosti nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Zatímco rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán, není vázán právní klasifikací důvodu kasační stížnosti tak, jak ji učinil stěžovatel, což vyplývá již z obecného principu právního *Iura novit curia*. Nejvyšší správní soud v tomto odkazuje na svou judikaturu, podle níž *pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obстоjí* (viz rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V.

Stěžovatel namítá, že žalobce se ve svém odvolání ze dne 11. 3. 2005 o obsahu podání ze dne 27. 1. 2005 nijak nezmiňuje, a stěžovatel se proto tímto podáním již dále nemohl nijak zbývat (V/a). Dále stěžovatel namítá, že v každém případě podání ze dne 27. 1. 2005 není skutečností, která by „vyšla najevo“ ve smyslu ust. § 50 odst. 3 daňového řádu, a to zejména s ohledem na to, že se s ní již dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí správce daně (V/b).

V/a

K otázce, kterou stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předkládá, judikoval tento soud již svým rozsudkem ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57 (www.nssoud.cz), publ. také jako č. 868/2006 Sb. NSS (právní názor potvrzen usnesením rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006 - 74 ze dne 19. 2. 2008, www.nssoud.cz). V cit. rozsudku, z něhož správně vycházel v kasační stížností napadeném rozhodnutí též krajský soud, Nejvyšší správní soud především uvedl, že se *nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že žalobní důvod, který účastník [...] neuplatnil v řádném opravném prostředku v rámci správního řízení, ač tak učinit mohl, postrádá pro účely soudního přezkumu daňových rozhodnutí relevanci*. Nejvyšší správní soud uvedl, že co se týče výkladu podmínky „vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem“ [§ 68 písm. a) s. ř. s.], velí požadavek právní jistoty účastníka řízení ohledně podmínek přípustnosti správní žaloby (v daném případě žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s.) přiklonit se k výkladu doslovnému, *tedy v podstatě k takovému, že podmínka je splněna, jestliže účastník řádný opravný prostředek ve správním řízení, který měl k dispozici (typicky odvolání), využil, tj. podal jej a napadl jím výrok či výroky rozhodnutí správního orgánu první instance alespoň v takovém rozsahu (z hlediska jeho subjektivních práv a povinností tímto výrokem či těmito výroky upravených), v jakém napadá výrok či výroky správního orgánu vydaného v druhé instanci; druhoinstanční*

rozhodnutí je pak z hlediska splnění podmínky uvedené v § 68 písm. a) s. ř. s. přezkoumatelné v takovém rozsahu jeho výroku či výroků, jenž obsahově odpovídá napadenému rozsahu výroku či výroků rozhodnutí prvoinstančního.

Jak dále Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku č. j. 2 Afs 31/2005 - 57 uvedl, ani ustanovení § 50 odst. 3 daňového řádu, jehož aplikace je předmětem sporu též v nyní projednávané kasační stížnosti, nemůže na shora uvedeném právním závěru nic změnit. Podle § 50 odst. 3 věty první daňového řádu *odvolací orgán přezkouvá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání.* Tato věta nepochybně vymezuje rozsah přezkumu prvoinstančního rozhodnutí odvolacím správním orgánem v daňovém řízení úžeji, než jak je tomu v řízení správním. V ustanovení § 50 odst. 3 daňového řádu však nelze odhlédnout od jeho věty druhé a třetí, jež stanovují, že *vyjdou-li při přezkouvání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlídnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele.* Jak k tomu Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku uvedl, *uvedené výjimky z obecného pravidla stanoveného ve větě první § 50 odst. 3 daňového řádu totiž rozsah použitelnosti obecného pravidla zásadním způsobem redukuje ve prospěch přezkumu řady aspektů zákonnosti napadeného prvoinstančního rozhodnutí ex officio, takže rozsah přezkumu prvoinstančního rozhodnutí odvolacím orgánem se i v daňovém řízení blíží rozsahu téhož typu přezkumu v řízení podle správního řádu (byť oproti rozsahu přezkumu podle správního řádu je nepochybně – abstraktně vzato – užší).* Lze tedy říci, že rozhodnutí odvolacího orgánu *nebude možno shledat nezákonným pouze za předpokladu, že odvolací orgán v daňovém řízení přezkouvá (a správně posoudí) rozhodnutí orgánu prvoinstančního jednak v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu), jednak (nad rámec tohoto rozsahu) i z důvodů uvedených v § 50 odst. 3 větě druhé daňového řádu, které nutno vykládat extenzivně. Pouze důvody nespádající do takto široce vymezeného rozsahu přezkumu jsou důvody, kterými není odvolací orgán povinen [...] se v rámci rozhodování o odvolání zabývat, a které tedy nemohou - pokud je jen a pouze o ně opřena následná správní žaloba proti tomuto rozhodnutí – být důvodem pro to, aby správní soud takto napadené rozhodnutí shledal nezákonným.*

Není tedy na místě námitka stěžovatele, že daná skutečnost (námitka žalobce, obsažená ve správním spisu, týkající se povahy právního vztahu se společností FASKO s. r. o.) neměla mít jen proto, že nebyla uplatněna žalobcem v odvolání, relevanci ani pro řízení před odvolacím orgánem ani pro řízení před krajským soudem.

V/b

Stěžovatel dále upozorňuje, že je v rozporu s obsahem správního spisu, pokud krajský soud vytýká správci daně nečinnost vůči podání žalobce ze dne 27. 1. 2005 (ten podle stěžovatele činný byl). Proto nelze ani rozumně vytýkat stěžovateli, že ve vztahu k tomuto podání nepostupoval podle ust. § 50 odst. 3 daňového řádu

Nutno ovšem říci, že sám stěžovatel nemá jasno v tom, kdy a jak se vlastně správce daně s podáním žalobce ze dne 27. 1. 2005 vypořádal. V kasační stížnosti ze dne 5. 10. 2007 stěžovatel uvádí, že správce daně podání žalobce ze dne 27. 1. 2005 řádně posoudil

svým vyjádřením ze dne 16. 2. 2005, č. j. 33418/05/214931/1062, tedy *po vydání* platebních výměrů ze dne 10. 2. a 11. 2. 2005, přičemž krajský soud měl toto vyřízení zcela opominout, jakkoliv je součástí správního spisu. Naopak podle doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 11. 2005 se měl správce daně vypořádat s podáním žalobce dokonce ještě *před vydáním* platebních výměrů.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v podání ze dne 27. 1. 2005 žalobce namítal, že „nález zjištěný kontrolou za roky 1999 a 2000, který kontrola neuznává, nepochází ze zvýšení základního jmění či jiných daňově netečných výdajů, ale o provoz společnosti FASKO s. r. o. jak vyplývá z účetních dokladů. Mezi poplatníkem a společností FASKO s. r. o. existoval právní vztah na základě kterého byl poplatník povinen zaručit zaplacení závazků společnosti FASKO s. r. o., které vznikly provozem společnosti, což je jeho nesporný daňový výdaj.“ Oba platební výměry vydané 10. 2. a 11. 2. 2005 na tato tvrzení nemohly reagovat, neboť v souladu se zákonem neobsahovaly odůvodnění. Podle vyjádření správce daně ze dne 16. 2. 2005, doručené žalobci dne 22. 2. 2005, podání ze dne 27. 1. 2005 nemá vliv na zjištění správce daně, neboť toto zjištění se netýkalo navýšení základního jmění [jak se může zdát ze zprávy o daňové kontrole, kde byl citován celý zákonný text ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů], ale splácení půjčky. Žalobce následně uplatnil podáním doručeným správcí daně dne 18. 3. 2005 ztrátu daně z podnikání z roku 1997, a to na roky 1999 a 2000, které byly dotčeny dodatečnými platebními výměry. Toto podání bylo stěžovatelem vyhodnoceno jako odvolání.

Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele především uvádí, že krajský soud nevytýká správcí daně nečinnost vůči podání žalobce ze dne 27. 1. 2005. Krajský soud naopak vysvětluje, že s tímto podáním se správce daně nemohl zabývat ve zprávě o daňové kontrole ze dne 18. 1. 2005, neboť podání žalobce bylo učiněno řádně a včas teprve 27. 1. 2005. Protože dodatečné platební výměry v souladu s ust. § 32 odst. 3 daňového řádu neobsahovaly odůvodnění, nelze podle krajského soudu správcí daně vytýkat, že se s tvrzeními žalobce obsaženými v podání ze dne 27. 1. 2005 nezabýval. Právě proto se ale těmito tvrzeními měl dle názoru krajského soudu zabývat stěžovatel, pokud podání žalobce ze dne 11. 3. 2005 uplatňující ztrátu z podnikání z roku 1997 vyhodnotil správně jako odvolání.

Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud zcela ignoroval správní spis, z něhož vyplývá, že se správce daně s tvrzeními žalobce vypořádal, považuje stěžovatel pravděpodobně za toto vypořádání se vyjádření správce daně ze dne 16. 2. 2005, doručené žalobci dne 22. 2. 2005. Toto vyjádření nicméně bylo vyhotoveno o šest, resp. pět dní později, a žalobci doručeno o čtyři dny později než oba platební výměry. Nelze proto považovat za jinou vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud krajský soud dospěl k závěru, že s podáním ze dne 27. 1. 2005 se musel vypořádat (nad rámec velmi stručného vyjádření správce daně ze dne 16. 2. 2005) stěžovatel s ohledem na ust. § 50 odst. 3 daňového řádu, a to ve smyslu kautel shora vyložených. To platí tím spíše, pokud stěžovatel vyhodnotil podání žalobce (uplatňující pro roky 1999 a 2000 ztrátu z podnikání z roku 1997) podle jeho obsahu jako odvolání. V takovémto případě se totiž s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu upozorňující na zákaz svévole při

aplikaci ust. § 50 odst. 3 daňového řádu nelze zabývat pouze tím, co výslovně vyplýne z podání žalobce. Jak Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku č. j. 2 Afs 31/2005 - 57 zdůraznil, slovo „lze“, užívané v § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu, není přípustné vykládat jako stanovení pouhého oprávnění odvolacího orgánu přihlédnout k tam vymezeným skutečnostem i bez jejich uplatnění v odvolání, nýbrž jako stanovení takové povinnosti. Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl, odvolací správní orgán zde tedy nemá prostor pro uvážení, zda k odvolatelem neuplatněným skutečnostem přihlédne, anebo nikoli, nýbrž – vyjdou-li takové skutečnosti najevo a mají-li podstatný vliv na výrok rozhodnutí – přihlédnout k nim musí; prostor pro správní uvážení by mu totiž musel být alespoň v abstraktní rovině (například naznačením základních kritérií pro posouzení) výslovně dán (shodně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006 - 74 ze dne 19. 2. 2008, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v tomto smyslu nemá důvod zpochybnit závěr krajského soudu, že v daném případě podání žalobce ze dne 27. 1. 2005, které je součástí správního spisu, je skutečností, která musela v každém případě v průběhu odvolacího řízení před stěžovatelem „vyjít najevo“. Jak uvedl ve shora cit. rozsudku č. j. 2 Afs 31/2005 - 57 Nejvyšší správní soud, „vyjitím najevo“ nutno v ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu rozumět jakýkoli způsob přibytí informace o skutečnosti, jež může být pro výsledek řízení rozhodná, do dispoziční sféry správního orgánu. Je-li uvedená informace obsahem správního spisu, nutno ji nepochybně považovat za vyšlou najevo. Jestliže tedy součástí správního spisu při rozhodování stěžovatele v této věci odvolání bylo podání žalobce ze dne 27. 1. 2005, nepochybně je nutno považovat skutečnosti v nich zaznamenané za „vyšlé najevo“, neboť stěžovatel jako odvolací správní orgán je měl nepochybně ve své dispoziční sféře. Podstatnost vlivu uvedených skutečností na výrok rozhodnutí je pak evidentní, když vyloučení daných úhrad z daňově uznatelných nákladů má přímý dopad na daňovou povinnost žalobce. Stěžovatel neuvedl (jak správně uvedl krajský soud), jaká zjištění ho vedou k závěru o neexistenci žalobcem deklarovaného právního vztahu se společností FASKO s. r. o., resp. úhrad žalobcem poskytnutých společnosti FASKO s. r. o., event. proč je takový právní vztah nebo takové plnění pro výrok rozhodnutí stěžovatele nepodstatný.

VI.

Krajský soud proto zcela důvodně rozhodnutí stěžovatele zrušil; v řízení před ním vedeném nedošlo ke stěžovatelem namítané vadě. Nejvyšší správní soud proto dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

VII.

Nejvyšší správní soud již samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť návrh stěžovatele byl jednak *prima facie* nedůvodný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2 Afs 37/2005 - 8; srov. k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, obojí viz www.nssoud.cz), jednak rozhodování

o odkladném účinku již nebylo třeba za situace, kdy soud rozhodl o samotné kasační stížnosti.

VIII.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v písemném vyjádření ke kasační stížnosti, a náhrady hotových výdajů, ve výši 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy 2400 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), na celkovou částku 2856 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu